

Ongastaðni so stór framgongd

Aftur stendur val fyrri durum. Maður og kvinna fara at kjósa sær tey valevni og teir politisku flokkar, sum tey halda fara at umboða tey best.

Tá ið hetta lögting og landsstýri tóku við fyrri 4 árum síðani, sá ikki so væl út fyrri framman, fiskimøguleikarnir blivu trengri, orsakað av viðkaðum fiskimørkum alla staðni uttan um okkum.

I flest øllum londum í vesturheiminum, var arbeiðsloysi rættiliga farið at gera vart við seg, oljuprisirnir vóru knappliga farnir upp við umleið 300%.

Myndin teknaði seg ikki so ljós, men farið var til arbeiðis fyrri at fáa øll samfelagshjólina at

mala, og hetta eydnaðist væl.

Ongantið hevur verið so nógv veitt sum nú, og ongantið hevur verið so nógv arbeiðið uppi á landi sum nú. Tað gevur at byta, arbeiðsmenn og kvinnur koma frá ymiskum londum, har arbeiðsloysi er, at fáa sær arbeiði.

Ikki tí, hetta at fáa ov nógv av fremmandari arbeiðsorku inn í landið, er ikki bara gott, hetta hava aðrir roynt og ikki við so góðum úrsliti.

I hesum valskeiði eru nógv stórmál viðgjørd og gjøgnumförd. Nevntast kann dagpeningaskipanin. Hetta er tað størsta sosiala tiltakið, ið framt er síðani 1959, tá ið fólkpensiónin og avlamispensiónin og

einkjupensiónin blivu gjøgnumfördar.

Dagpeningaskipanin gevur øllum timaløntum og útróðrarmønnum rætt til løn frá 3 sjúkragardi og upp til 3 mánaðir, um sjúkan varar so leingi. Hetta er nakað, sum vit eiga at gleðast yvir, tí eingin hevur rætt at missa inntøku í dag. Henda skipan kemur í gildi 1. juli 1979.

Eitt annað mál er nýggj lóg fyrri Húsálansgrunnin. Eftir hesi lóg kann ein fáa sera lagalig lán, ja heilt upp til 40 ára afturgjaldingartið. Her kemur ein at gjalda lánið aftur, eftir sum inntøkan er, miðað verður imóti, at ein ongantið skal gjalda meira enn 20% av inntøkuni. Verður inntøkan vaksandi, kann

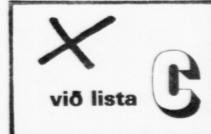
Poul J. Olsen

lánið gjaldast skjótari aftur. Hetta er eitt stórt framstíg fyrri ein ungan, sum skal setast í búgv.

Eg kundi nevnt nógv onnur stórmál, so sum landsbanka, íbúðargrunn, nýggja skattalóg, nýggja skúlalóg, skúlafrýsiting og mong onnur.

Javnaðarflokkurin hevur verið størsti flokkur á tingi nú í 20 ár, og hevur havt leiðsluna tað mesta av hesum tíðarskeiði. Og ongastaðni hevur verið so stór framgongd sum í Føroyum í hesum tíðarskeiði.

Góðu norðoyingar, um tit framvegis vilja hava framgongd hjá landi, so er bert eitt at gera og tað er at velja javnaðarflokk.

við lista

tið hava framhildið, og framvegis meina.

Tað skerst tó ikki burtur, samanbera vit framburðin undir hesi stýris-skipan og hann sum var frammanundan, so er framgongdin hesi árin stór og gróðrarrík á øllum økjum.

Og hvørt vit halda stýrisskipanina vera góða ella ikki, so má sannast, at fleirtalið av Føroya fólki hevur mett tað vera rætt at nýta hógvi í yvirtøkumálum. Soleiðis hevur javnaðarflokkurin altið mett. Men skal menning og framburður skapast, so má byggjast víðari á tað støðið, sum vit í einhverja tíð standa á.

Eitt dømi um hetta er sjóverja okkara, har vit nú hava tikið yvir ein part av verjuni, tí vit meta, at færoyingar sjálfir røkja hesa uppgávu betri enn danir, og her hava vit eisini sæð, at sambandsflokkurin uttan nakran iva yvirtóku hesa uppgávu, men teir gloymdu bara at fortelja veljarunum, at henda yvirtøkan kostar pengar.

Men vit skulu víðari fram — og ikki minst vit sum røkja sjógvn vita, hvussu stóran týðning tað hevur, at vit føla okkum mest móguliga tryggar, bæði á teimum leiðum, vit skulu søkja og røkja, og at vit altið hava eitt stítt, sum allatiðina ger sitt besta fyrri at sikra okkara veiðuokir, ongantið gevur upp, men altið roynir hvat roynast kann — tí vit vita, at ótryggileikin altið lúrir, har menn ikki dag sum nátt eru á varðhaldi — og hetta varðhald hevur hetta landsstýrið røkt til fulnar. Væl er tað so, at vit kunnu seta fingurin á einkult ting, men heildarúrslitið sæst best á tí framburði, sum speglar seg aftur í inntøkum hjá fólki — og teimum betri livikoronum, rúm-sáttari umstøðum — ja teimum fullkomuliga broyttu bygdasamfeløgum, har tú í dag kanst leggja púra tryggur á nátt, uttan at óttast fyrri, um veðrið etlar — og báturin kanska er um at slíta frá landi ella teymi.

— Og hetta er alt hent í einum samfelag, har javnaðarflokkurin nú í hálva öld hevur tikið sín stóra og avgerandi lut, har vit í 1978 uppliva, at allir hinir politisku flokkarnir, ein fyrri og annar eftir so við og við hava tikið eftir skránni hjá javnaðarflokkinum — her

kunnu vit taka dømi um sosialpolitikkinn, sum flokkarnir í dag tosa nógv um, men sum teir fyrri 1958 stemmaðu týðuliga imóti.

Og tað var uppgávulyndið, sum tá valdaði í teimum flokkunum — her hevur javnaðarflokkurin eisini ibirt liv og givið fólkinum trúgv uppá, at tað nyttar at stríðast, og tað ongantið betalir seg at gevast.

Javnaðarflokkurin vil altið standa við ábyrgdini, tá boð er eftir honum.

Veljarar — vit skulu kjósa okkum nýtt lögting 7. november — tað gera vit beinast og best við at atkvoða fyrri javnaðarflokkinum.

Tað hevur Leirvíksbygd vítað — og tað fara Eysturoyingar eisini at gera hesaferð, tí javnaðarflokkurin hevur havt stóran týðning fyrri okkara oyggi.

Tøkk

Eina hjartans tøkk til tykkum øll, ið sýndu samkenslu og veittu okkum hjálp og troyst í teimum fyrri okkum so tungu degum, tá ið kæri sonur mín, beiggi, sváður og gubbi okkara,

Ove Hammer úr Skúvoy
Hovi

kom til skaða, doyði og varð jarðaður.

Eisini ein serstøk tøkk til tykkum, ið fjálgaðu um hann sum best, tá hann datt og til tykkum á sjúkrahúsinum í Havn og á Tvøroyri.

Tykkum, ið so trúliga vitjaðu hann til tað síðsta. Tykkum mongu, sum fylgdu, sendi blómur, kransar og peningagávur til Javna, heilsanir ella vitjaðu inn á gólvíð sum eina síðstu heilsu.

Ikki minst presti, trúboðara, degni, klokkara, organisti, sangarar, berarar og gravarar og tykkum, ið annars hjálptu okkum hesa trøngu tíð.

Okkara sorg er stór og tung. Vit elskaðu teg og sakna teg nógv, góði Óvi.

Papi og systkin

Saknið tungan heimin vekur, at so datt vit mistu teg. Harrin gevur, Harrin tekur, ei vit skilja Harrans veg. Ei á foddum finnst tann, livsins gátu grunda kann. Best sum din fyrstast skínur, deyðin inn um dynnar trinnur.

Sov nú barn, tú vaknar brátt, har, ið livsins blómur anga. Var enn tung tær síðsta nátt, millum rosar skal tú ganga. Jesus Papi leirir teg, gákk tú trygt um deyðans veg. Sov tú barn í Harrans hond, hvíl teg undir grønnum flagi, tað er vont á hesi strönd. Sott og kuldi eiga ráð. Her er otti, sorg og frykt, men í Harrans hond er trygt.

Valevni javnaðarflokksins í Eysturoy:

Ólavur Heinesen

Við teirri avgerð, sum uppstilling í Eysturoynni, javnaðarflokkurin tók um er okkara eftirhondin

Valevni javnaðarflokksins í Suðuroy:

Karin Johansen

Tað er ikki eiti á, sum allir politiski flokkar eru vorðir sosialir nú upp undir valið og vilja eiga æruna av hesi sosiallógávu, sum vit nú hava í Føroyum. Hetta er bæði til at flenna og gráta at, tá ið hugsað verður um hjartalagið, sum hesir flokkar sýndu, tá ið hon varð framd. Tann, ið eigur æruna av hesi lóg, tað er javnaðarflokkurin, sum á sinni setti fram sum treyt fyrri at mynda landsstýrið saman við Sambandsflokkinum, at omanfyrri nevnda lógávu kundi eisini koma í gildi í Føroyum.

Tey, ið nú eru vorðin eldri, kunnu gleðast um, at teimum nýttist ikki at liva av náði og miskunn, sum fyrr í tíðini, tá ið tey einki fingi at liva av. Fyri undgómmin hevur javnaðarflokkurin eisini verið hentur. Nú nýttist einum ikki longur at eiga rik foreldur, fyrri at kunna læra, øll, ið hava hug og evnir, kunnu nú nema sær kunnleika.

Alt hetta er at takka javnaðarflokkinum fyrri. Tí eiga bæði ung og gomul at fara á val og seta kross við javnaðarflokkinn, lista C. Gott val.

Karin Johansen

gamla og tryggja umboð á tingi, Jákup Frederik Øregaard ikki millum teir uppstillaðu hesaferð. Sum hann sjálfur úttalar, so er hann farin úr tinginum vælnøgður við at hava havt eitt langt og áhugað stov, sum hann hevur røkt til stóran frama fyrri okkum sum í Eysturoynni búgva. Ikki minst vit her í føðibygð hansara, Leirvík, veita honum tøkk fyrri, at hann altið lá framvið og fekk okkara áhugamál og ynskir fram á rætta stað. Hetta hevur verið stór og munandi hjálp, so munandi, at vit í Leirvík upp á kort áramál hava sæð hvussuleiðis bygðin mentist, vaks og búnaðist, til tað livandi plássíð, tann virksama bygðin, sum Lerivik er í dag. Men vit skulu víðari, tá teir gomlu leggja hakan frá sær fyrri at rætta hngn víðari til tann yngri mannin. Og vit gera tað við stórar virðing fyrri teimum farandi — ynskjandi, at teirra liv og tilvera má gerast signingarrik — tí virðingina fyrri teimum, sum lögdu lunnlunnarnar — og bóru síðarvin víðari, eiga vit ongantið at lata fara, tí tað eru vit ikki verðug at eitaist enn mentað tjóð, á kristnari grund.

Eg var kanska ikki millum teirra, sum reililiga hildu seg til at verða uppstillaðir — tí uppgáurnar tykjast stórar og torførar, sum leggja fyrri hjá landsins stjórn og lögtinginum at loysa. Men eg vil fegin vera við til at gera mitt — og tá var eg onga løtu í iva um, eftir hvørji stevnu-skrá eg vildi virka. Tað var sjálvsagt javnaðarflokksins, sum eftir politiskum veg vil leggja alt so tilrættis, at okkum altið er tryggjað arbeiði til allar hendur — har vit í samfelagnum, øll hava javnbjóðis rættindi uttan mun til vit, trúgv, kyn, starv ella inntøku. Við teirri stjórnarlígu skipan vit fingi 1. april 1948, fingi færoyingar stórri ræði og frælsari stýrisslag.

Men tó hava vit ikki tikið við øllum teimum málum, sum stýrisslagið gevur okkum fyrri at kunna røkja øll áhugamál okkara so væl sum til ber, til at hetta skal hepnast, so mugu vit lata okkum verða umboðaðar so gott sum gjørligt og altið vera umboðaðir har avgerðirnar verða tiknar.

Nú kunnu vit saktans vera ósamdir um okkara stýrisskipan er hin besta, so sum javnaðarmenn al-